

netop den, at det er Staten, som gør det. Saa vil vi komme dem til Hjælp. Det er saa givet, som at to og to er fire. Det er det, jeg kalder en rationel Løsning, og den vil komme til at omfatte det ganske Land.

Selv om Forholdene er forskellige i de forskellige Kommuner, er de dog ikke saa forskellige, som Ordføreren for det radikale Parti vilde gøre gældende; thi Priserne paa Brød og Smør er ikke forskellige, Priserne er ens i Øjeblikket (*Indenrigsministeren* [Rode]: Ikke Brødprisen). Ja, selv om Brødpriserne er forskellige, saa er Smørprisen jo dog afstemt til 1 Kr. 60 Øre pr. Pund, ingen Forbruger skal give mere, og Spørgsmaalet om en yderligere Sænkning af Smør- og Brødprisen og muligvis Priserne paa andre Varer kan tages op til nærmere Behandling senere. Det vil sikkert hurtigt vise sig, at man, naar der skal være et betydeligt Beløb til Raadighed for de vanskeligst stillede Kommuner, maa begrænse sig ret stærkt, for at det Beløb, man mener at kunne afse dertil, i nogen Grad kan slaa til. Ministeren har ment, at de 81 Millioner har været tilstrækkeligt, men med 81 Mill. Kr. vil der sikkert ikke blive syndeligt mere til Prisreguleringer end 25—30 Mill. Kr. Det er et Tal, jeg dog ikke hæfter mig ved, men jeg nævner det, fordi jeg mener, det altid vil være nødvendigt, at Kommunerne har et ret betydeligt Beløb til at foretage yderligere Regulering med.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at det var ikke nyt for Socialdemokraterne, at Staten skulde foretage disse Reguleringer, men det maatte være nyt indenfor mit Parti. Jeg har for Resten slet ikke talt om Nyheder i noget af dette. Hvis det ærede Medlem vil huske sig lidt om, vil han erindre, at denne Tanke allerede i 1915 blev antydet her i Salen ved anden Behandling af Dyrtidslovforslaget af Folketingsmand Jensen-Sønderup, idet han udtalte, at Venstre i Udvalget havde vist sig villigt til eventuelt at stille 5 Mill. Kr. af Merindkomstkattens Provenu til Raadighed for en almindelig Regulering af Brødprisen. Denne Udtalelse findes i Rigsdagstidende for 1915—16, saa det er ikke nogen ny Tanke fra Venstres Side, men tværtimod en gammel Tanke. Den er ogsaa gaaet igen i alle de Forhandlinger, der har været førte om Dyrtidslovene. Tanken er den, at det er og altid har været en naturlig Opgave for Kommunerne at hjælpe dem, der virkelig er vanskeligstil-

let, hvorimod det skulde være Statens Opgave at afstemme Prisen paa de almindelige Livsfornödenheder. Jeg tror, dette vilde være den absolut bedste Løsning af dette Spørgsmaal, naar man vil fremme det Formaal, som Indenrigsministeren stedse har fremhævet under tidligere Forhandlinger.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti nævnte en hel Masse Ting, han kunde tænke sig yderligere inddraget under Statsreguleringen. Jeg tror nu, at hvis denne Regulering virkelig skal betyde noget, kommer vi til at begrænse os til nogle faa Varer og kan ikke medtage saa mange Varer, som han nævner, for saa slaar Pengene slet ikke til. Jeg tror heller ikke, at det er nødvendigt at inddrage saa mange Varer, thi det skal netop være Kommunernes Opgave at hjælpe dem, der behøver en yderligere Hjælp, dem, der trænger f. Eks. til Hjælp til Belysning, Beklædning o. s. v. Det bør ikke komme ind under Statsreguleringen, men denne maa holde sig til de mest nødvendige Ting.

Jeg antager, at der nu ingen Uklarhed er med Hensyn til Venstres Stilling til denne Sag. Det er givet, at vi holder os indenfor den finansielle Grænse. Det er det første. Det næste er, at vi overlader til Staten at foretage Hovedreguleringen og til Kommunerne at foretage den supplerende Regulering. Dermed synes jeg, at der er givet et kort og klart Udtryk for det Standpunkt, vi indtager, og jeg kan for øvrigt slutte med at bringe saavel Socialdemokraterne som det konservative Folkeparti en Tak for den Tilslutning, de har givet denne Tanke.

Hauge: Det ærede Medlem fra Sorø (Martin Hansen) har fuldkommen Ret i, at der ikke længer er nogen Uklarhed, hvad angaar Venstres Stilling til Dyrtidslovforslaget. Det var der imidlertid efter den første Tale, det ærede Medlem holdt, men jeg indrømmer, at efter hans anden Tale kan der ikke hos dem, der har fulgt den med Opmærksomhed, være nogen Tvivl om, hvad Venstres Stilling er. Den er den, at man vil stille Forslag om at fjerne Lovforslagets § 2, hvorefter Kommunerne indenfor den Begrænsning, der ligger deri, at de skal ansøge Indenrigsministeriet om Tilladelse, kan afholde almindelig prisnedsættende Foranstaltninger med et Statstilskud af $\frac{1}{3}$ af Udgifterne dertil. Denne Paragraf vil man altsaa have fjernet. Kommunerne skal ikke